

Fängelse eller behandlingshem

Allt sedan jag blev häktad för ungefär två och en halv månad sedan har jag arbetat för att istället för att bli dömd till fängelse få möjligheten att få behandling för mitt missbruk genom kontraktsvård. Detta skulle innebära att jag istället för att avtjäna mitt straff i fängelse får avtjäna straffet på ett behandlingshem. Jag har på eget initiativ ringt många samtal till Frivården och den socialtjänst jag tillhör i Stockholm. Jag har även på eget bevåg träffat företrädare för Passus, en ideell förening som ska hjälpa personer att lämna en kriminell livsstil.

För att överhuvudtaget ha en möjlighet att få kontraktsvård måste hovrätten, dit jag överklagat min dom från tingsrätten, ta ett beslut om att förordna en personutredning från Frivården. Därefter får man prata med en handläggare från Frivården som ställer frågor om hur ens situation ser ut på utsidan, hur länge man har haft ett missbruk med mera.

Eftersom jag har varit i ett aktivt missbruk i över tio år anser jag mig vara i stort behov av behandling. Jag vet också att ett fängelsestraff inte hjälper mig på något sätt. När jag pratar med handläggaren från Frivården tycker jag mig höra att även handläggaren är inne på samma spår. Det gör att mina förhoppningar ökar om att Frivården i sitt yttrande till hovrätten kommer att föreslå att jag ska få kontraktsvård. Därmed skulle jag få hjälp med mitt missbruk och hela vistelsen på häktet skulle vända till något positivt.

Utredaren från Frivården avslutar ett av våra samtal med att säga att en kontakt med socialtjänsten måste tas innan yttrandet till hovrätten kan skrivas, och att när detta är gjort får jag besked. När utredaren från Frivården ringer mig ett par dagar senare får jag en kalldusch. Socialtjänsten har nämligen nekat mig behandling med motivationen att jag inte sökt hjälp via socialtjänsten tidigare. De tyckte också att

jag, eftersom jag använder ett och ett halvt till två gram amfetamin varje dag kan behandlas inom öppenvården och att jag inte behöver komma till ett behandlingshem.

Socialtjänsten anser att jag efter tio års missbruk använder för lite amfetamin dagligen för att få behandling! Hade jag ljugit och överdrivit mitt amfetaminintag hade socialtjänsten tyckt att jag ska få behandling. Socialtjänsten tar ingen som helst hänsyn till längden av mitt missbruk och inte heller att jag är mycket motiverad till att förändra mitt liv och avsluta mitt missbruk. Motivationen har ju gjort att jag under två och en halv månads tid om och om igen ringt socialtjänsten. Till ingen nytta visar det sig.

Jag anser att socialtjänstens agerande är helt felaktigt. Så fort en person med missbruk tar kontakt med socialtjänsten och ber om att få hjälp med att förändra sin situation ska socialtjänsten uppmuntra och ge möjlighet till behandling. Att avsluta ett missbruk måste man vara väldigt motiverad för och denna motivation är inte något beständigt. Man behöver få hjälpen i den stund man är motiverad.

Tyvärr verkar det som om socialtjänsten istället räknar på vad det kostar att ha en person med missbruk på behandlingshem under ett till ett och ett halvt år, och att den ekonomiska aspekten väger tyngre än att hjälpa. Det som borde vara en av socialtjänstens främsta uppgifter. Det kostar såklart mycket pengar att ha en klient på behandlingshem under en period, men rent samhällsekonomiskt blir den kostnaden väldigt liten om en person med missbruk förändrar sitt liv.